



No. 5. }

Mai 1888.

{ 14de Aargang.

Morgentanker.

(For "Børneblad" af B. H.)

Mel. Nu hviler Mark og Eng.

Nu vil vi Herren love
 Dg derpaa trolig vaage
 Mod Svun og Sikkerhed
 Dg Dagen vel anvende,
 At Livets Dag maa ende
 I Jesu Tro og Herrens Fred.

Paa Herren vil vi haabe,
 I Haabet ham antaabe
 Din Hjælp i al vor Nød.
 Hans Aand os saa ledsage,
 At Englene behage
 At vogte os indtil vor Død.

Hvad Kamp mod Satans Skare,
 Hvad Fristelse og Fare
 Os forestaar, Gud ved.
 Sin Brede Satan spilder,
 Naar vi os ei forvilder
 Fra ham, som for os led og færed.

Vort Legem Værd maa have,
 Men det er Herrens Gave,
 Det bringer ei vor Svæd.
 Gud, lad vort Legem spædes,
 Dg Aand daglig bædes
 Til Livet hist i Hærlighed.

Vort Kald skal varetages,
 Men Verden og forsages
 I sønlig Frygt for Gud.
 Der meget er at gjøre,
 Hvortil Guds Aand os føre
 I Lydighed mod Herrens Gud.

Der meget er at lide,
 Mens vi for Kronen stride,
 Den Vel er tornestrød;
 Men Herren os forlene
 Af Naade dette ene:
 Et helligt Liv, en salig Død.

Den skjulte Fiende.

Frit efter det Engelske.

(Slutning).

"Det er lutter Taabelighed," sagde Barnard. "Pigebarnet er blevet hange for ingen Ting."

"Men jeg saa den, jeg saa den," raabte Agnes.

"Hvad saa du?" spurgte Faderen utaalmodig.

"Noget, saa tykt som din Finger, med mange Ben, der løb hen over Sengen. Jeg tør ikke lægge mig paa den igjen."

"Det maa have været en Skolopender," udbød Fru Barnard, som nu ogsaa blev ængstelig. Selv Neddy holdt op med at græde, da han horte Navnet paa det giftige Kryb, og klyngede sig tættere op til sin Moder; han havde hørt om dette farlige Dyr, som undertiden hjem søger Husene i Indien.

"Hvis det er en Skolopender, maa vi søge efter den, indtil vi finde den," svarede Barnard; "den kunde volde Barnets Død. Men jeg tror endnu, at Agnes har taget fejl; der kunde kun komme saa lidt Dyr gennem Døren, at hun let kan være bleven stuffet."

Men Agnes vedblev at paastaa, at hun havde set den, set den ganske tydelig, et affhyelig Dyr med en Mængde Ben.

Barnard satte Lyset paa en Stol og hentede sin tunge Stol. Derpaa tog han Tæppet af, rystede det og saa under Sengen. Intet Spor af Kryb var at se.

"Se under Hovedpuden," bad hans Hustru. Barnard tog den op, og se, under den laa en sammenrullet Skolopender, der oieblikkelig søgte at slippe bort.

"Der er den! der er den!" raabte Agnes.

"Slaa den ihjel, slaa den ihjel," skreg hendes forstrækkede lille Broder.

Slag paa Slag saldt fra den tunge Stol, der blev sungen af Barnards kraftige Arm. Han slog med god Vilje, og snart laa Skolopenderen død paa Sengen.

"Na," raabte lille Neddy, idet han strakte sine Arme ud imod Agnes, "jeg er

saa glad, saa glad, at det søle Dyr ikke gjorde Søster Fortræd!" og i Dieblikkets taknemmelige Glæde omfavnede de to Børn hinanden med den ommeste Kjærlighed.

Agnes kunde ikke strax forvinde Virknin-gen af sin Skræk. Hun var bleg og skjælvede, og Taarerne løb ned ad hendes Kinder. Fru Barnard kunde ikke nønne at lade hende blive alene, og med hendes Faders Samtykke tog hun hende med tilbage til det Bærelse, de nylig havde forladt. Barnard mente, at Barnet var blevet tilstrækkelig straffet; han tillod hende at sidde ved sin Side, og der blev ikke talt mere om hendes Forføelse; det var, som om Begivenheden med Skolopenderen havde faaet baade Fader og Datter til at glemme den.

Men Fru Barnard kunde ikke saa hurtig glemme, hvad der havde bedrøvet hende saa meget at se. Hvor taknemmelig hun end var, fordi Agnes var bleven reddet fra det giftige Kryb, folte hun dog, at hun endnu bestandig truedes af en anden Fare, der ikke var mindre virkelig, fordi den var usynlig. Hun var glad ved, at hendes lille Pige som sædvanlig skulde være tilstede, naar hendes Fader forelæste et Kapitel af Bibelen, og hun drog hende tættere op til sig, da Barnard læste Apostelens Ord:

"Gud er Kjærlighed, og hvo som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham Og dette Bud have vi af Him, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder."

Miles Barnard luffede tankesuld den hellige Bog, reiste sig og satte den igjen hen paa Hylben. Neddy var falden isøvn i sin Moders Arme. Agnes var endnu bestandig opfyldt af Tanken om den Fare, hun var undsluppen, og udbød: "Var det ikke godt, Moder, at jeg saa det søle Dyr paa min Seng? Det kunde have skjult sig, indtil jeg var falden isøvn, ved du, og kunde saa være krøbet frem og have stuffet mig! Maa jeg ikke takke Gud, Moder, fordi han viste mig det itide?"

"Jo, det har du Ret i," svarede Fru Barnard, "og bed ham om altid at vise dig alt det onde, der maasse lurer paa dig."

"Hvad mener du, Moder?" spurgte Agnes med et ængsteligt Blik; "tror du, at der er flere Skolopendere skjult i min Seng?"

"Nei, Agnes, vi have søgt omhyggeligt, og i den Henseende behøver du ikke at nære nogen Frygt. Men det er ikke saa let at holde de onde Tanker og Lidenstaber borte, der liste sig ind i Hjertet og skjule sig der."

"Hvilke Lidenstaber?" spurgte Barnet.

"Saadanne Lidenstaber som Skinsyge og Misundelse, der ere Sjælens Røvh, hæslege, giftige og farlige. Jeg synes, at jeg saa en af dem idag i din Sjæl."

Et Dieblik saa Agnes forundret paa sin Moder, men derpaa udbrod hun:

"Nu ved jeg, hvad du mener, Moder. Du tænker paa, at jeg var saa vred og ærgerlig, fordi du gav Neddy mere, end du gav mig. Det var meget uarligt af mig at være saa uvenlig mod stakkels Neddy!"

"Og det var tillige taabeligt, min Agnes; thi du gjorde dig selv ulykkelig derved. Husk, mit kjære Barn, at Synden, ligesom Skolopenderen bærer en dræbende Gift i sig. Var det ikke Kains Skinsyge mod Abel, der førte til det forste, forfærdelige Mord i Verden? Røvhbet kan maaske i Begyndelsen have været for lidet til at synes farligt; det har maaske kun vist sig i et vredt Blik, et ufjærligt Ord; men snart rasede det, og dets Bid var Døden. Gud ser i vort Hjerte, og jeg er bange for, at han idag saa Skinsyge lure i dit."

"Det er jeg ogsaa bange for," svarede den lille Pige.

"Og hvad skulle vi da gjøre, mit Barn?"

"Forsølg den og dræbe den ligesom Skolopenderen," udbrod Agnes.

"Det er rigtigt, min Pige," sagde Barnard, som med Interesse havde lyttet til Samtalen.

"Men," sagde Agnes efter et Dieblik Betænkning, "det var ikke mig, som dræbte Dyret; jeg kunde ikke, jeg var ikke stærk nok dertil."

"Hvad gjorde du da?" spurgte hendes Moder.

"Jeg saa det, jeg blev bange, jeg raabte paa Fader, for at han skulde hjælpe mig."

"Og det er just det, vi maa gjøre, min Agnes, naar onde Lidenstaber lure i vort Bryst. Vi maa ikke lade Samvittigheden slumre ind og bilde os ind, at alt er i orden; vi maa være paa Vagt imod Synden, og naar vi se den, bede vor himmelske Fader om Hjælp til at overvinde den." Agnes saa takfuld paa sin Moder.

Det var nu Tid for Børnene at gaa tilfængs. Lille Agnes knælede ved sin Moders Side og bad med foldede Hænder: "Himmelske Fader, forlad mig alle mine Synder, og hjælp mig for din kjære Sønns Skyld at blive from, god og kjærlig!" Da hun reiste sig, var der et smukt, mildt Udtryk i hendes Ansigt.

"Moder," hviskede hun, "jeg skjulte min Dulle idag, for at du ikke skulde give Neddy den; men imorgen maa han lege med den, saalænge han vil."

Fru Barnard saa med inderlig Glæde paa sin lille Datter og kysede hende kjærlig.

"Jeg ser," sagde hun, "at min Agnes har besluttet at udrydde sin Skolopender. Sig nu god Nat til din Fader, min Pige, du er træt."

Agnes gif hen til sin Fader og slog sine Arme om hans Hals. "Tak, fordi du frelste mig fra Dyret!" hviskede den lille Pige. Barnard trykkede hende ømt til sit Hjerte.

"Gud velsigne dig mit Barn!" sagde han. "Gon bevare dig fra alt ondt og beskjærve dig mod enhver Fare!" Derpaa vendte han sig til sin Hustru, som vilde gaa med den lille Dreng. "Mary," sagde han, "vær saa god at laane mig Nøglen til dit Skrivebord, jeg har et Brev at skrive."

"Vil du skrive til England?" spurgte Fru Barnard idet hun rakte ham Nøglen.

"Nei, jeg vil besvare Hr. Hardys Brev," og, da han saa et spørgende Udtryk i sin Hustrus Ansigt, tilfoiede han: "Jeg vil skrive til ham, at I kan kan stole paa, at jeg skal gjøre alt, hvad der staar i min Magt, for at saa Tingene til at gaa saa godt som muligt i Forretningen. Jeg vil bestræbe mig for at gjøre imod ham, hvad jeg i hans

(Fortsættes paa Side 38).

Den gamle anseelige Hereford Kathedralkirke i det vestlige England.



Pintfalsme.

Mel. Bliv med din store Naade.

Gud Faders Navn og Gve,
Hans Huses Herlighed
Stal Jesu Omhu være,
Det er hans Fødsels Med.

Fra alle Jordens Ender
Han dem forsamle skal,
Som Herrens Gve fjender,
Ja et utalligt Tal.

Et Tempel har han bygget
Og grundet med sit Blod,
Som Satan ei saar rygget,
Det har saa stærk en Fod.

Hver Sjæl, som ham mon savne,
Skal i Guds Kirkes Bo
Ham søge og omfavne
Og finde Trøst og No.

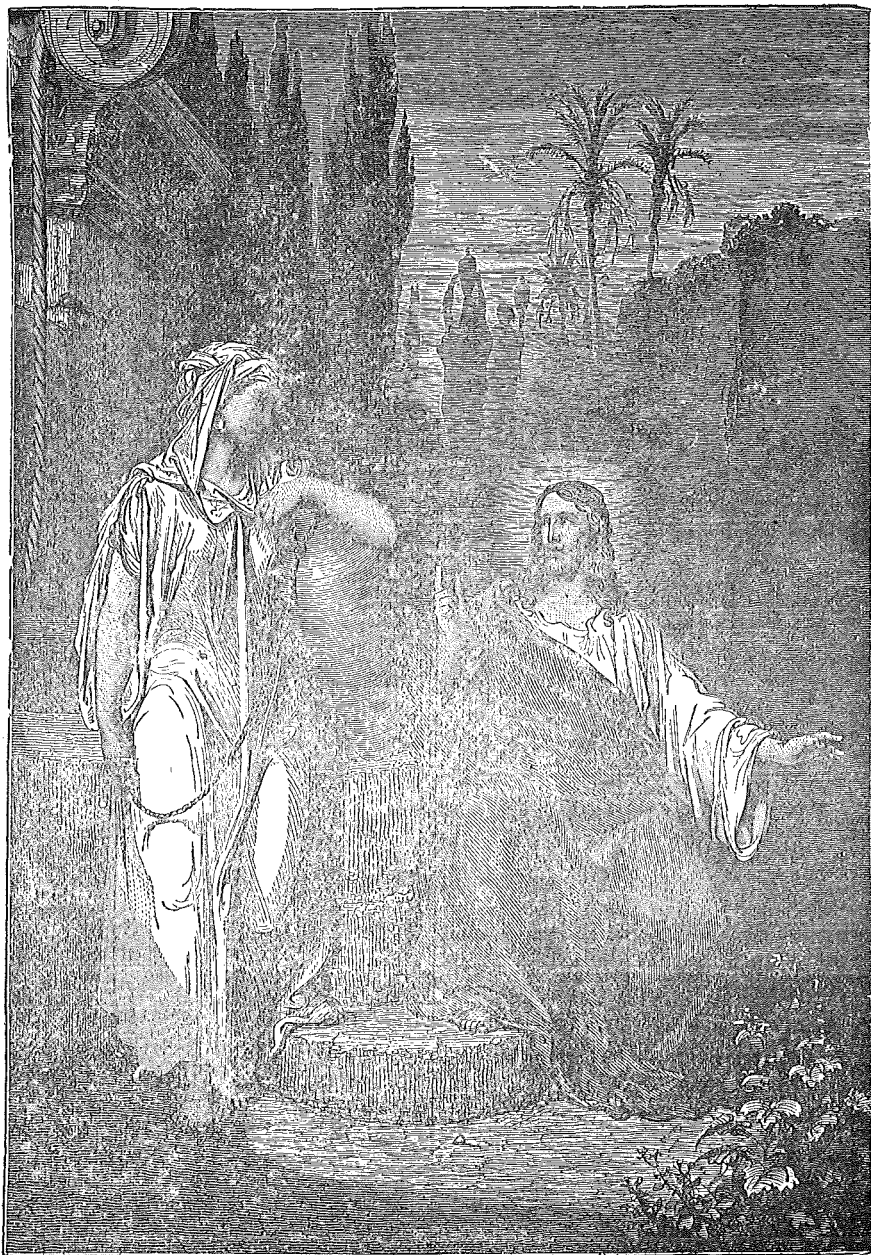
Der vil han altid blive
Forklaret i sit Ord,
Og Sakramenter give
Af Naadens rige Vord.

Der vil han Sjæle løse
Af alle Syndens Baand,
Der vil han Trøst udøse
I hver bekymret Aand.

Der, Jesus, vil du findes,
Vel dem, som søge dig!
Af dem skal Kronen vindes
Udi dit Himmertig.

Kingo.

Jesús og den samaritanse Kvinde.
Joh. 4.



Som tørstige Hjort monne sfrige
Alt efter det rindende Væld,
Saa monne og efter dig hige,
O Herre, min tørstige Sjæl!
Thi du er den levende Kilde,
Og drikke saa gjerne jeg vilde
For aldrig at tørste igjen.

Sted vilde ønske, at han gjorde imod mig; det er en gylden Regel. Jeg har tænkt over min Opførelse, og jeg har seet, at ogsaa jeg har mit Kryb at udnytte."

Kjære unge Læser, har du ikke ogsaa dit? Hver Gang du føler noget ondt røre sig i dit Hjerte, hver Gang bitre Følelser, Nag, Misundelse eller Skinsyge ville spire frem derinde, saa tænk: her er et giftigt Kryb, som maa udryddes! og bed din Fader i Himlen om at hjælpe dig dermed!



Rusella Birthinge Søhus.

Dette Navn har du vel aldrig hørt og den lille Pige, som gik under dette Navn, har du kanske aldrig kjendt; men da jeg troede, det kunde være dig kjært at høre om hende saa vil jeg fortælle lidt her om hendes sidste Dage. Hun er nemlig nylig død, og, da jeg haaber, at du, kjære Barn, gjerne vil blive salig, saa læser du vel ogsaa gjerne Beretninger om saadanne, som have faaet det godt i Døden.

Det var ikke noget særegent ved denne Pige i enhver Henseende; det er altsaa ikke derfor, jeg vil skrive lidt om hende. Der er vel mange af eder, kjære Børn, som ere udrustede med bedre Gaver, end hun var. Gud give, at I ogsaa maatte bruge eders Gaver til det, som er godt! Det er vel mange af eder, som have ligesaa stor Kjærlighed til den Herre Jesus, ligesaa stor Længsel efter at blive salig, mange, som mene det ligesaa alvorligt med eders Sjæls Frelse, som hun gjorde. For saadanne vil det være en Opmuntring at høre om hendes salige Bortgang. Men saa kan det ogsaa være mange, som ikke have tænkt stort over dette, der laa hende saa alvorligt paa Hjertet. For saadanne kan Beretningen om hendes Død blive til en Bættelse.

Der er saa mange Børn, som blive voxne før Tiden; der gives saa mange Familier som gjælde for at være kristelige Familier,

hvor man faar det mere og mere saa trovælt med denne Verdens Ting, at Barnets kristelige Opdragelse bliver forsonet. Der er ogsaa baade i By og paa Land saa mange Fristelser for de smaa, de komme baade i Skolen og ellers sammen med alle slags Børn og lære saa meget galt. Der vises dem saa mange onde Exempler, de høre saa meget ondt; derfor er det godt, at Børnebladene flittig fremholde for dem saadanne Exempler, som kunne være til Esterligning.

Rusella eller Ella, som hun blev kaldt, om hvem jeg nu vil fortælle, var ved sin Død 13½ Aar. Hun var den næstnyngste af mange Sødskende og Datter af velstaaende Forældre i Balders Menighed; men hun skulde ikke længe saa være i sine Forældres Hjem.

Hendes Livs Aars Dage blev saa; men de havde ogsaa været onde, dersom man tænker paa de legemlige Lidelser, som hun maatte gjenneengaa. Hun havde ikke megen Glæde i Livet i de Ting, der i Regelen glæde Barnets Hjerter. Men dersom vi deraf vilde drage den Slutning, at hun var uhykkelig, da vilde vi tage storligen fejl. Den Sygdom, der voldte hendes Død var Tæring. Hun sygnede derfor gradvis hen; men det var ikke mere end de sidste 5-6 Uger af sit Liv, at hun stadig maatte holde Sengen. Hun havde i den senere Tid og især kort før sin Død svære Smertor; men hun bar det med en sjelden Taalmodighed. Hun klagede ikke, hun sølte sig ikke uhykkelig og var det ikke heller. Og hvorfra kom det? Hun havde, som jeg allerede har hentydet til, et godt Hjem, en kjærlig Moder, der talte til hende Trostens og Formaningens Ord og læste for hende Stykker af den rette Trostens Ritte, nemlig Guds Ord, som hun havde faaet saa kjær. Der var kjærlige Vænder, der pleiede hende, Venner, der vare rede til at opfylde ethvert af hendes Ønsker i det timelige; i denne Henseende kunde hun ikke ønske sig det bedre.

Men det var dog ikke dette, der gjorde hende saa lykkelig. Nei, det, som gjorde hende saa godt midt i Nøden, var dette, at hun for Jesu Skyld havde et godt Haab i

Døden. Hun var af Naturen ensfoldig og trofaldig; men hendes Tale paa Dødsleiet vidnede om en rig kristelig Erfaring, som man vel i Almindelighed ikke tiltror Børn, og om en Ydmuyghed og Gudhengioenhed, som er sjelden. Til sand Velsignelse tro vi derfor, at hun blev paa det sidste baade for Forældre, Sødskende og andre, ligesom vi ogsaa ere forviskede om, at Døden for hende selv blev til Binding. Hun vidste, at hendes Dødslovsstid var forhaanden, hun længedes ogsaa efter at faa fare herfra og være med Kristo. Hun gruede ikke for Døden. Da Moderen spurgte hende, om hun havde et vist Haab om at komme til Jesus, svarede hun trostigen: "Ja." Moderen sagde da: "Ja, du har været en snil Pige, og Herren vil nu i Naade lønne dig derfor. Hertil gjorde hun den Bemærkning: "Ja hold dig til Jesus, Moder, saa skulle vi snart samles i Himlen."

De sidste Dage af hendes Liv aftog hendes Kræfter mer og mer, hendes Stemme blev svag og hæs; men hun kunde dog besvare de Spørgsmaal, der stilledes til hende. Den sidste Nat, hun levede, blev Stemmen atter stærkere og ganske klar; da talte hun ogsaa mer. En Times Tid for sin Død siger hun til den Pige, som da vaagede ved hendes Leie: "Na nei, se den Herre Jesus!" Et saligt Smil udbredte sig da over hendes Læber. Det undrede hende, at ikke andre saa det samme, som hun saa. Hun siger, hun havde aldrig seet Jesus før; han forekom hende saa deilig; hun var forvisset om, at han var kommen for at hente hende. Det skete da ogsaa, idet hun Kl. 1½ om Morgenen den 23de Marts stille og rolig sovnedes hen i sin Frelsers Arme.

Mandagen den 26de Marts blev hun begravet, og tiltrods for det ugunstige Veir var det ikke saa, der ledsagede hende til det sidste Hvilested. Ved et saadant Dødsfald saa vi en Stadfæstelse paa Sandheden af det Ord: Menneskets Dage ere som Græs, som et Blomster paa Marken, saa skal han blomstre. Men vi saa ogsaa et Bevis for Sandheden af det Ord, der dannede Grundlaget for min Digtale ved denne Anledning:

"Det er kosteligt for Herrens Dine, naar hans Hellige dø." (Salm. 116, 15).

Kjære Barn, bered dig til Døden!

Sig ei, jeg er af Ungdoms Flok,
Jeg kan her længe blive,
Af nei, du snart er gammel nok
Din Sjæl fra dig at give.

A. D. Alffen.

Den første Sten

til Skolelærerseminariet i Sioux Falls har Børn i Calmar Menighed bragt, idet de allerede i Marts Maaned indsendte 2 Dollars. Den var rigtignok ikke stor; men store Bygninger opføres jo af smaa Stene, og det var ikke Meningen, at det skulde blive den sidste; det besøgte de ved at indsende \$3.50 den sidste Uge i April, og nu har de rigtigt for Alvor begyndt at indsamle Penge til dette Diemed. I Børn i andre Menigheder kan vel vinde paa os ved at samle mere, end vi kan her; men I skal neppe kunne vise større Jær for Sagen. Vi haabe, at Børnene rundt om i Menighederne vil tage Del i denne Indsamling, og I skal se, hvilken Glæde og Velsignelse I vil have deraf. Det er saligt at give, og det er sandt, at Gud elsker en glad Giver; thi han har selv sagt det i sit Ord.

Og hvis nu eders Lærere eller Forældre glemme, at begynde og ordne en saadan Indsamling, saa mind dem om det og saa deres Bistand. Det gjorde Søndagsstolebørnene her, da jeg gjorde mig skyldig i saadan Forsømmelse. Hvis det er en Gud velbehagelig Gjerning at bygge dette Skolelærerseminar, som vi ved, det er, da det skal uddanne gudfrøgtige Lærere, som kunne undervise Børnene i hans hellige Ord, saa ved han nok at skaffe Midlerne til det - han, "som haver alt at raade;" men det er ved os hans Arbejde skal udføres, og vi skulde da meget gjerne ville være med i denne vigtige Gjerning. Og hvortil skulde I bedre kunne benytte eders opsparede Center end til dette? Tænk ikke, at eders smaa Bidrag intet nytter; thi det er, som sagt, af smaa Stene de

største Bygninger opføres, og vi skal kun give alt, vi kan og saa overlade Fuldførelsen af Bygningen til Gud, som har sagt: "Derfor Herren ikke bygger Huset, da arbeide de forgjæves, som bygge derpaa" (Ps. 127, 1). Og med Guds Velsignelse skal eders smaa Bidrag gjøre meget. Vi bør ikke sige: "Hvad godt kan dette lille gjøre? der skal jo saa meget til." I huske af Bibelhistorien, at Discipleene talte saaledes til Frelseren, da de bar frem fem Brod og to smaa Fiske og tænkte paa, at der var 5000, som skulde mættes: "Hv d er dette til saa mange?" Men Evangeliet beretter: "Og de aade alle og bleve mætte; og de opsamlede det, der blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde" (Math. 14 20). Se, det gjorde Jesu Velsignelse. Saa giv da til denne Sags Fremme! Ingen er bleven fattig ved at give af de Gaver, han har faaet af Gud, til Kirken og Stolen. Kjære Børn! kom I med eders smaa Stene til den Stolebygning, som ved Guds Hjælp skal opføres i Sioux Falls! Naar saa de voksne komme med sine store Sene, saa skaar snart Bygningen der og vidner om eders Arbeide til Guds Riges Fremme.

Erbedigt

L. D. Lillegaard.
Lærer i Calmar Menigh.

Gaade.

Min unge Ven, jeg nu dig giver
En Gaade her i dette Blad:
To Stavelser den er og bliver
Og kan i Midten skilles ad.

Den første halve Del dig nævner
Et Stof, som alt skal blive til;
Det eier Frugtbarhedens Evner
For hver, som det benytte vil.

Den anden halve Del betegner,
Hvad intet Skib undvære kan;
Det fortrinsvis hertil sig eigner
At faa Forbindelse med Vand.

I første halve Del det hele
Man finder i sit Element;
Har nu du gjættet begge Dele,
Du ser et Dyr, ret vel bekendt.

P. V. R.

Kvitteringer.

Børne-Bidrag til det nye theol. Seminar i Minneapolis.

Ved Past. D. N. Fosmark fra Børn i Fergus Falls for Maris Maaned: fra Louise Nilsen, Marie Jacobsen, Mer. Fosmark, hver 0.50, Sophia og Lisa Duse, Josephine og Owen Barke, Clara og Edwin Vack, Thea og Johnny Knoff, Auden og Lovise Johnsen, Johnny og Henry Dahl, Minnie og Roy Weef, Agnes Fosmark, Peder Lee, Jørgen Fosjen, Severin Christock, Johannes Vock, hver 0.25, tilf. \$6.25.

Ved de samme Børn i Fergus Falls for April Maaned \$6.25.

Ved Lærer N. Grutle fra følgende Børn af Distrikt No. 3 i Wild Rice Wgh., Norman Co., Minn.:

Caroline og Petra Underdal, Helene Olsen, Alfred Johnsen og Johan Holte, hver 10 Cts., Brittha Th. Urval og Ella Johnsen, hver 15 Cts., Ananda, Latha og Laura Johnsen, hver 25 Cts., tilf. \$1.55.

Paasteoffer fra Søndagsstolebørn i Sheboygan ved D. Jonassen 80 Cts.

Ved Mrs. Inger Tvedten fra følgende smaa Børn i Crookston, Minn.: Minnie D. Wilson, Anna G. Wilson, Anna E. Tvedten og L. J. S. Larsen, hver 25 Cts. og fra Elsie Tvedten 50 Cts., tilf. \$1.50.

Fra følgende Børn i Past. A. J. Andersons Wgh. Hancock naanedligt Bidrag:

Harry, Ena, Eva og Lilly Brevig, Mabel, Clifford, Ida og David Helgesen, hver 25 Cts., Nellie, Carrol, Nancy og Alice Grandhjem, hver 5 Cts., Eddie, George og Carl Landmark tilf. 5 Cts., alt tilf. \$2.25. Totalsum \$18.60.

Til det nye Skolelærerseminar:

Ved Lærer Blomholm fra Skolebørn i Meridian (Past. J. W. Preuss's Kalb) og fra Skolebørn i Bloomer (Past. J. Waages Kalb) \$7.30. G. D. Rustad.

Oplosning

paa Gaaden i No. 3:

"L ø v e t a n d."

Rigtig opløst af E. L. W., Martell, Wis.; E. M. S., Bode, Iowa; D. B., La Crosse, Wis.; N. N. D., Caton, Wis.; S. L., Oscar, Minn.; K. P. F., Benson, Minn.; D. A. M., Westby, Wis.; J. A. L., Highlandville, Iowa; N. B., Chicago, Ill.; J. M., De Forest, Wis.; K. C., Fosston, Minn.; J. M., St. Olaf, Vac.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fæbrl. og Emigr." Trykkeri, La Crosse, Wis.